

mahhajätta ehk sedda wallo ommetegi ärraunnustada?" — „Oh, armas isja, wimaks ei aitanud ennem ükski rohhi, kuid ma woiſin sedda ärraunnustada.“ „Se on tössi, ütles tohter, kui rohhiud ennem ei aitanud, siis juhhatasin minna ſind hambaarsti jure, kes sedda ſanti hammast hopis wälja tõmbas, ja andſin ſulle sedda nou, enneminne sedda lühhiſest wallo kannatada, kui sedda allaliſt pina. Nüüd on jälle ſeſamma luggo; nenda kui ſa haiget hammast iſſe omma ſuust wälja tõmmata ei ſanud, nenda ei ſa ſinna walleſt, egga ſa meie legi patto hukkatusſeſt ommast wäeſt lahti, egga jowa omma wäega patto kombaſid mahhajätta; kuid woid ſa töt räkida, kui walle ſo ſüddameſ on, walle-häbbi ja walle-au. Sellepärraſt, otſi arſti, ja kui ſe wallutab, ſiis kannata enneminne nüüd lühhiſest wallo, kui üksford iggaweſt pina.“ — „Kes on ſiis ſüddamete arſt?“ küſſis Willem kärmest. „Seſamma kes temma Roja ja Iſſand on; ſe kes ſüddamed ja nerud ärra tunneb ja läbbi laſub. Se pühha wiuhaga töe Jummal. Agga temma on ka meie ärraleppitud iſſa, ja nimmetab ennast iſſe meie arſtiks. Sellepärraſt ärra karda, arſtimisſe hind on ka jo ärramafſetud. Otſi tedda palweſ, allanda ennast temma ette, tunniſta omma wigga, pallu abbi, ja anna ſiis omma ſüdda hopis temma hõleſt, ja loda temma peale, ta aitab wiſt; temma

on töotanud: „Kus ial laſs ehk kolm ühheſ koos on ſelle poleſt, mis nemmad palluwad, ſe peab neile antama.“ Willem olli omma käed laua peale pannud ja pea kätte peale. Iſſa panui omma käe temma pea peale, ja laſs ſiis ärra omma kamri. Tülki aea pärraſt watas Willem Wridli peale, ja ütles: „Armas wend, kas lubbad kolmandeſ ka palluda minno eſt, woi on ſo meel pahha minno peale, ja kas minna ka alw ſinno meleſt?“ „Ei olle pahha, waid ſüddameſt tahhan palluda,“ ütles Wridli ja andis temmale kät. „Ja kuid woi minna ſind ühhegi ſüü pärraſt alwaks piddada, kui ma mõtlen, mis minnuſt olleſt woinud jada, kui mul õppetuuſt egga maenitjuſt ennem ei olleſt olnud, ja olleſſin kaueminne mailmas piddand ümber eſſima, ja kui weel pudus ja nälg olleſſid hakkanud mind liuſama, ſiis ehmatan ma omma enneſe eſt. Oh, ial, ial ei unnuſte minna ſedda ärra, mis ſinno head, armjad wannemad mulle tewad, ial ei jowa ma neid küllalt tänuoda. Egga ſindki; Ial ei olle ſa mind waeſt poiji alwaks piddanud egga ladedeſt ſanud mo peale ſeige ielle hea pärraſt, mis wannemad mulle tewad. Töeſt nemmad on wägga head innimesied! Seit acaſt armataſid Willem ja Wridli teine teiſt weel ennam, ja õige kui olleſſid nad töeſte wennad olnud.

Rohkeſte poolteiſt aastat ollid möda läinud, Wridli olli jubba mõnne ramato walmis kirjui-